

II.

Vivant litium doctores,
Qui nos docent bonos mores.
Prósto po Levstiku.
Gelegenheit führt zur Verlegenheit??
Gelegenheit führt zur Verwegenheit!!
Kdorkóli.

Stoji, stoji tivolski park,
A tam so pubčki ajčkani,
Pa če so tudi majčkani,
Nič videti jim srajčke ni,
O psički ljubeznivih stark!

A tam pod streho tetično
Se šetajo gospodčeki,
Debeli kakor sodčkeki,
Drže se kakor zlodčkeki
Resno in majestetično.

A z glavico maziljeno,
S klobučki se ponašajo,
Če gledaš jih, se vprašajo
Gospice, in okrašajo
Se z nemščino prisiljeno.

A za gopicami grli
Armadica pomočnikov,
In stotnikov, pobočnikov
Ponočnikov, poročnikov,
In s cepci v rokah gigerli.
Tako j za njimi mamice . . .

Kaj? Še tega je treba! Da bi še stare opisal, ki je nimajo niti trohice poezije več v sebi? Nazadnje bi morebiti kdo od mene zahteval, naj opišem kako soaréjo pri kávi! Poznamo vas, mamice; zató bodite hvaležne, da molčimo.

Pojdimo še mi v ta tumult, v to vrvenje ljudi, ki tako smélo in brez strahu Bogú dragi čas krádejo, češ, mi se sprehajamo, da se naživimo čistega zraka. Gospod Bog! Pripusti policajem, da jih ženejo na Žabjek. Zrak ti kradejo, ali pa ga bodo okužili s svojo lenobo. Delali naj bi, delali, pa bi bili zdravi brez čistega zraka. O vem, gospod Bog, da ti tegà ne boš storil. Predobro srcé imaš. No, pa jih vsaj zapodi preč, v mesto, vsacega v svojo delavnico, naj bo že „árna“ pritiklina tega ali družega glagola. Razloži jim besedo: delati! Pa čemu se jaz usájam, kakor bi ti ne imel že namazane šibe. Oblake si že skupaj spodil; bo že!

Vsi sprehajalci se začnó nekako nejevoljno ozirati v oblake. Nektéri tudi malo pomrmrájo, toda le malo, kakor kaka jezičljiva hčerka, ki ukazu svoje mamice s tem nasprotuje, da gré v kterisibódi kot in tam na tiho zagodrnjavče: Ne bóm ne! potem pa vender le gré in opravi svoje delo. Da! Strah je dober. Drugi se zavijajo v suknje in jo pobero brez ugovora v mesto. Ti so podobni polžem, ki se takoj skrijejo v svojo lupinasto hišico, kakor hitro začutijo kak pritisek na svoje rožičke. Zopet drugi pa se ne bojé dežja, ampak ravnodušno lazijo po tlaku, ne meneč se za druge ljudi, za pogovore, za dež, za nič; oni so filozofi. Teh je pa tako malo, da sta ravnokar samo dva na celem sprehajališču: jaz in pa — kaj menite, kdo? — gospod Postava. Da, tamlé sedi na klopi in číta v knjigi. Da li je „Jus Romanum“ ali „Civilrecht“, ne vém, da so pa paragrafi, lahko prisežem. Obraza mu ne moremo videti, ker ga tiči polovica v knjigi, sicer je pa tudi od nas preč obrnjen in nam kaže hrbet. Oglejmo si torej hrbet! Res da je malo oguljen, toda veličasten in malo

vzbočen, tako da se nehoté spominjaš na ranjcega Juda Mendelzona. No, vi ga niste poználi, toda spoznati ga ni težko, kajti bil je Jud, in sicer boljše vrste. Imel je ravno tak mogočen hrbet. Bil je tudi jurist. Sploh so Judje najboljši juristi; v filozofiji držé se bolj Fichteja nego Deskarta, no tudi pri Fichteju samo enega imenitnega izreka: Ego, ego! Toda pustimo Jude pri miru in oglejmo si raje Postavo bolj natánko, kajti ravnokar se je obrnil proti nam. Očáli nosi. Dostikrat se tako čudno zablíšče, da misliš: boginja Themis stoji pred teboj z zavezanimi očmi in tehtnico v roki, pa se motiš. Njegov obraz je še precej lep. Visoko čélo pove, da je mož razumen, debeli nos, da je enérgičen, drobni pogled, da je zvit. To so vse take lastnosti, ki dado sklepati, da je Postava v svojem elementu . . .

Dež je začél pršéti. Jurist se je zdrznil in poglédal kvišku. Zamrmral je neke nerazumljive beséde in odšel, toda ne proti Ljubljani, temveč v oni prostor s klopico, ki ga tvorijo stopnjice, vodeč k tivolskemu gradu. Tukaj je sédel in brál naprej v svoji knjigi pravdodatni. Zunaj pa je začel liti dež, zavijaje grad v lahko méglo, a vzbujajoč šum po cvetičnih gredah in dróbnem pesku.

Ravno ob tem času je hitela sem od Lepega razgleda gospodična Silvanija. Bila bi na boljšem, nego gospod pravnik, kajti pot jo je védla po gozdu, kjer dež ni tako močan, da ni bila na slabšem, ker je imela solnčnik namestu dežnika. Solnčnik se je strašno žalostno držal; na vsak način se je hotel skriti v Silvanijino krilo, ali véter in brza hoja nista mu pripustila téga poboljška. Še bolj žalostno se je držála gopica sama. Njene ustnice so žalobno trepetále, lice se ji je nekako zožilo, čelo namršilo, nosek se je držal kakor okópan kužek. Tako je hitela mimo švicarije, mimo tivolskega gráda in se spustila po opolzlem stopnišču mimo v nebo vpijočih psov, ki bi sedaj pač od vročine ne mógli kazati jezika, ko bi ga tudi imeli. Toda ploha bilá je v tem trenutku že prevelika, da bi móгла Silvánija misliti na naprej, zato je takoj zavila v varno zavetje, kjer se je gospod Postava tiho hudoval nad Ciceronom, Trebonijanom in drugimi starimi pravdoznánci.

(Konec prih.)

Naše slike.

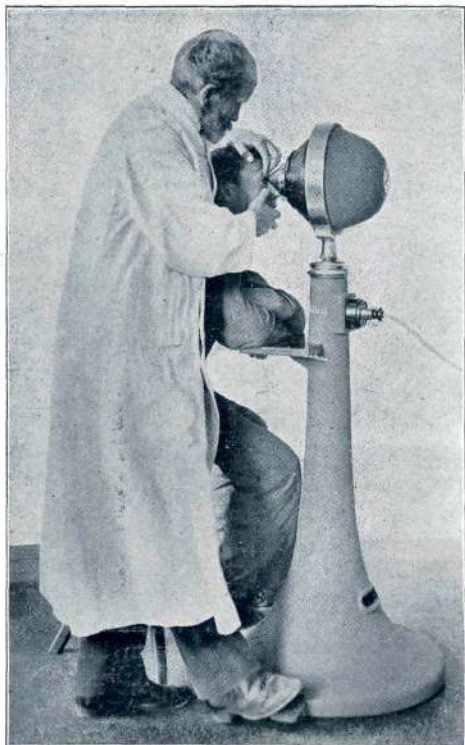
Jožef Brandt je znamenit poljski slikar, ki je dosegel velike uspehe s svojimi slikami iz kazaškega in tatarskega življenja. Njegove drzne, življenja polne kompozicije dihajó junaštvo divje stepe.

„Grof Habsburški“ (str. 245). Cesar Franc Jožef je podaril švicarskim strelcem srebrno skupino, ki kaže znani od Schillerja opevani dogodek iz življenja Rudolfa Habsburškega. Tedanji grof sreča duhovnika, ki nese bolniku sveto popotnico, a ne more čez narasli potok. Grof Habsburški da konja duhovniku, da sede nanj, sam ga pelje na uzdi.

Bolgarski car Ferdinand, ki je knežjo krono zamenjal s carsko, je šel na obiske. Na Dunaju ga je sprejel cesar Franc Jožef na kolodvoru in mu izkazal velike časti. Radi italijansko-turške vojske in homatij na balkanskem pólotoku se pripisuje temu

obisku velika važnost. Bajе posreduje avstrijski cesar, da se poroči bolgarski carevič Boris z rumunsko kraljično Elizabeto, kar bi ti dve državi močno približalo.

Še ni pozabljen potopljeni „Titanic“, so že spustili v morje ladjo „Imperator“, ki je še večja od

MAGNET V ZDRAVNIŠKI UPORABI.

„Titanica“. „Imperator“ je nemško delo. Slika na str. 269 kaže zadnji del ladje, iz katerega se lahko sklepa na ogromnost tega morskęga velikana.

Blizu otoka Trinidad se je dvignil vsled vulkaničnega izbruha iz morja majhen otok, pravzaprav vrh podmorskega ognjenika (str. 274).

Na Ogrskem so imeli hude parlamentarne boje. Opozicija, ki jo vodijo Justh, grof Apponyi in Košut, ni hotela dovoliti vojaških novincev. Zbornični predsednik grof Tisza je opozicijo strl s krutim nasiljem. Obstrujoče poslance je dal iz vsake seje najprej po imunitetnem odseku izključiti in potem s policijsko silo izgnati iz zbornice, ki je bila pravo vojaško in policijsko taborišče. S tem nasiljem je brezobzirni Tisza dosegel svoj uspeh, a ne ve se, kake posledice bo še imela njegova strahovlada.

Kdor pogleda veliko mesto, se začudi nad morjem hiš in nad velikimi zgradbami, ki strme proti nebu. Pa pod zemljo je mesto ravno tako veliko ali še večje. Podoba na str. 272 nam kaže prerez skoz postajo pariške mestne železnice, ki vozi pod zemljo. S ceste se mora po stopnicah in dvigalih globoko pod zemljo do železniškega tira, ki je položen v rovu globoko pod temelji drugih stavb.

Zdravniki so začeli rabiti magnet za to, da potegnejo iz očesa železne drobce. Na naši sliki vidi čitatelj, kako zdravnik približa bolnikovo oko močnemu magnetu, ki potegne iz očesa kovinski drobec.

Poljedelstvo vedno bolj rabi stroje. Električni in parni plugi orjejo z veliko močjo in brzino. Spodaj vidi čitatelj plug, ki ureže kar devet brazd naenkrat.

Popravki v spisu: „Dr. Mencingerjeva priprava na odhod . . .“

Stran 229. V 16. vrstici druge kolone od spodaj beri: kot odličen dijak je bil *drugošolec š. leta 1851* brezplačno sprejet v ljubljansko Alojzijevišče.

Stran 230. V 9. vrstici prve kolone od spodaj: . . . v Vtem razredu *l. 1854* izstopil.

Stran 231. V 2. vrstici druge kolone od zgoraj: . . . dokler ni *l. 1883*, pripeljal v Alojzijevišče sprejetega svojega nečaka.

Stran 232. V 16., 17., 18. in 19. vrstici prve kolone od zgoraj: . . . takrat zelo veliko, ko se je *l. 1895* vršila *državnozbornska volitev za Novo Mesto, Krško, Kostanjevico, Metliko, Črnomelj, Kočevje, Ribnico in Višnjo Goro*.

